

"MANDAS"

Por: Eduardo Víctor Castro López

¡Agarimosos saúdos, benqueridos lectores de AUNIOS!

A xeito de portelo, sexan as miñas primeiras palabras para vos adiantar que nesta ocasión non ides ler nesta didáctica revista ningún poema nin lenda da miña paternidade. No canto diso, con san propósito de facer sementeira, vouvos falar hoxe abondo a respecto dun vello e encantador ritual esquecido: das MANDAS.

E fágoo, repito, coa modesta intención de colaborar, aínda que só sexa unha migalliña, na recuperación da LINGUA no que atingue á súa específica función no ámbito funerario.

¿Non, si? Moitos de vós, ben o sei, seguro, vos preguntaredes que son as MANDAS. Pois mirade, sonvos as MANDAS o legado de carácter inmaterial, non económico, que en TESTAMENTO podemos deixar; un sentimental "desideratum", que de polos herdeiros ser cumprido, suporá no outro mundo que o borrallento po do noso defunto metafisicamente se vexa ateigado de paz, amor filial, alegría e saudade.

Se nos remontamos ao pasado, comprobaremos, a través das empoaradas páxinas dos arquivos notariais, que era no MEDIEVO hábito dos nosos paisanos engadirlle ao TESTAMENTO unha grande ou pequena patela de MANDAS. Mágoa que tras << a castra e doma >>, tan emotivo feito esmorecera; que salvo no seo de catro familias ilustradas, case de todo desaparecera este vedraño comportamento costumista, tan entrañable acto testamentario.

Que rexurda, pois tan outrora popular patrimonio cultural, de nós depende e non dos alleos, tarefa que canto antes debemos levar adiante tódolos que de verdade con lexítimo orgullo nos cualificamos e sentimos fillos de GALICIA.

Malia cadaquén ter as súas, sen se me subir o vermello ás meixelas, coa acesa arela de abrir camiño, velas aí van a título de exemplo as miñas MANDAS:

TESTAMENTO

.....
.....
.....

E a vós, meus fillos, a quen en herdanza mobles, inmoables, valores mobiliarios ou doutra natureza material non vos deixo, prégo vos que para alivio e consolo da miña alma a xeito de decálogo reparedes nas seguintes

MANDAS

1ª.- Que é derradeira vontade descansen os meus restos mortais a carón dos dos meus pais, no cemiterio de SAN PEDRO DE CORNAZO, na VILA-GARCÍA que me deu berce, na VILAGARCÍA amada.

2ª.- Que as miñas necrolóxicas redactadas sexan en LINGUA GALEGA, pois se en vida a practiquei e

defendín emocionado a ela renunciar non quero tras o pasamento, camiño do alén, do descansado.

3ª.- Que a misa do CABODANO pola miña alma, se nese intre existe, a cante o CORO DE CÁMARA "THALASA", que ademais, concluída a liturxia, interpretará o poema musicado "NO FERMOSE AREAL", a vosa nai dedicado, a vosa nai, de quen sempre estiven e aínda sigo estando, loucamente, namorado.

4ª.- Que na miña lápida do camposanto figure o epitafio: "HIC REQUIESCIT EV.CALO, que o ... de de 2..... pasou a mellor vida. FUTBOLISTA, MESTRE E POETA, na LINGUA NAI, a da GALICIA VIVA". ¿Que que sempre fun eu presumido como cromática e recendente flor de maio? ¡Como se iso non fose certo!, ¡Vaia carallo!

5ª.- Que se por un casual se vos pasase pola cabeza levarme flores ao lugar onde estou a dar herba, non enfeiten a miña tumba gladiolos, caraveis ou nardos; si, un xeitoso ramiño de toxo arpado lucindo a amarela chorima, fermosa flor de xograres e bardos.

6ª.- Que no MES DE SANTOS de cada ano, na miña honra, celebredes un xantar ou cea que dar podería en FESTA RACHADA, se así vos peta, se vos dá a gana; pero iso si, que na sobremesa, amais de torta de amoras alumada con tantas candeas coma anos transcorreron dende o meu transo, non falten as enxebres castañas asadas e a doce e saborosa queimada; que ledos, sen bágoas, recitedes poemas da miña autoría, ao "MIUDIÑO MIUDIÑO" duro lle deades, e que, xeitosamente rexoubeira e pillabana, vosa nai toque e cante algunha que outra pandeiretada; que para rematar o evento, os festexos do meu CABODANO, por voso irmán saber tocala, bailedes unha "MUIÑEIRA" ao compás dos románticos e catárticos acordes da súa guitarra.

7ª.- Que lle metades na cabeza aos vosos fillos, que son os meus netos, que os pobos duran o que dura a súa FALA; así que para que GALICIA non morra, cómpre que amais de lela e escribila eles, con moito orgullo a súa LINGUA falen.

8ª.- Que convidedes á preceptiva FESTA ANUAL a unha familia coa que vos una unha grande amizade, para que dean testemuña de que a morte é para rila, non para chorala.

9ª.- Que antes de emitirdes xuízos de valor verbo das ideas políticas de calquera veciño, teñades presentes as

sabias e piadosas palabras que dun poeta lin en CEA, parroquia rural da miña pequena Patria: << A mellor ideoloxía que pode ter un individuo, sexa de dereitas ou de esquerdas, é a ideoloxía da bondade.>>.

E XA PARA REMATAR, PORQUE SON MOITAS:

10ª.- Que facerdes efectivas, ao menos cinco das anteriores MANDAS, suporía para min darme por ben cumprido, por ben pagado. Non facelas, pola contra, significaría que nunca respecto e agarimo lle tivestes a quen un día a media vida vos deu, vos deu sangue.

MÁIS NADA E QUE CANTE O MERLO.

¡VEÑA!

¡VALE!